

[Sigsgaard.]

er der ikke for mig at se mange realiteter i dens tale om en dirigering af kreditgivningen ud fra samfundsmæssige hensyn.

Jeg anmoder som andre om yderligere oplysninger om regeringens helhedsprogram og også om yderligere oplysninger om de forslag, der her er fremsat. Personlig vil jeg udtrykke håbet om, at så mange som muligt af disse yderligere oplysninger kan komme til at foreligge her i fuld offentlighed for folketinget; som bekendt har mit parti ingen mulighed for at deltage i det udvalgsarbejde, der nu skal finde sted. Vi anerkender konturerne af regeringens helhedsprogram, og de huer os ikke. De foreliggende forslag kan der derimod komme noget godt ud af, hvis man vil.

Statsministeren (*Hilmar Bawnsgaard*): Jeg skal ganske kort svare på nogle af de mere generelle betragtninger, der er fremført fra ordførernes side.

Jeg vil gerne med det samme sige, at når det fra flere sider er blevet fremhævet, at man savner en fremlæggelse af regeringens samlede politik, så synes jeg ikke, en kritik på dette område er berettiget. Vi har ganske klart fra regeringens side sagt, at på de områder, hvor der skal foretages stramninger enten i form af besparelser eller i form af nye indtægter til staten, vil de blive lagt frem til åben diskussion i folketinget, og der kan derfor ikke, som hr. Per Hækkerup var inde på, på nogen måde blive tale om, at man skulle forsøge på at smugle noget igennem på en sådan måde, at det skulle grænse til foragt for folketinget.

Det er, synes jeg, ganske klart fremgået også af den redegørelse, jeg gav folketinget i middags, at omfanget af den samlede finanspolitiske stramning afhænger af, hvilke resultater der opnås ved de drøftelser, der forestår med de forskellige organisationer på arbejdsmarkedet og i erhvervslivet. Jeg tror også, alle vil kunne forstå, at de midler, der i givet fald skal tages i anvendelse, vil være påvirket af den størrelsesorden for den samlede finanspolitiske stramning, der bliver tale om, og derfor er det for mig at se en ganske naturlig ting, at man ikke i dag, så længe den endelige størrelsesorden ikke kendes, har mulighed for at pege på, hvilke konkrete midler der vil blive taget

i anvendelse. Det afhænger som sagt i væsentlig grad af den størrelsesorden, der bliver brug for.

Når man spørger, hvad der ligger i opfordringen til arbejdsmarkedets parter, og følger til, som man, så vidt jeg kunne høre det, har gjort fra alle tre oppositionsordførere, om dette skal betyde, at det kun er lønmodtagerne, der skal deltage, så må jeg sige, at det overrasker mig, at man kan få sig selv til i forbindelse med netop de to lovforslag, der er til behandling, at stille det spørgsmål. Et forslag om avancestop, et forslag om skærpelse af monopoltilsynets kontrolmuligheder og et partielt prisstop, det vil vist ingen med rette kunne sige begrundet spørgsmålet, om det alene er lønmodtagerne, der skal holde for. Vi må vist kunne blive enige om at sige snarere tværtimod. Det har været regeringens og er regeringens erklærede og kompromisløse hensigt, at de indgreb, der bliver nødvendige, skal bære præg af en ligelig byrdefordeling de forskellige befolkningsgrupper imellem. Regeringen vil ikke acceptere, at der på nogen måde skulle være tale om, at enkelte befolkningsgrupper skal bære byrder alene.

Vi kan heller ikke acceptere, at der skulle være tale om et forsøg på at skyde ansvaret over på arbejdsmarkedets parter ved at inddrage arbejdsmarkedets parter på lige fod med erhvervslivets organisationer i drøftelser af, hvordan man bedst når frem til at sænke tendenserne til pris- og omkostningsstigninger. Jeg tror, at alle må erkende, at det i hværet fald er et godt udtryk for samarbejdsvilje fra regeringens side, at man ikke møder med forslag uden forhandlinger, men at regeringens arbejde tværtimod bærer præg af, at man gerne vil drøfte både med erhvervslivets organisationer, med arbejdsmarkedets parter og med folketingets partier, hvilke midler der bedst fører til dette resultat.

Jeg kan derfor sige, at hr. Aksel Larsen har ikke nødvendig at nære tvivl om, som han gerne ville give det udseende af, at regeringen tør gøre, hvad der er nødvendigt. Hr. Aksel Larsen siger: vi ved endnu ikke, hvad regeringen kan gøre, og vi ved ikke, hvad regeringen tør gøre. Jeg vil gerne svare: nej, hvad regeringen kan gøre, det håber vi at få afklaret under de forhandlinger, der skal foregå med organisationerne i de kom-